

Az évek szállnak,
nem tétováznak.
Emlékeinkben élnek majd
a legszebb évek.
Líceumi időszakunk,
akár a madár,
úgy repült el.
De egy dolog biztos:
egymást sosem feledjük el.
Sok nevetés meg könny,
sok csínytevés és öröm.
Főleg miután pár ablak törött.
Mint egy nagy család tagjai,
olyanokká váltunk,
és a végére talán
majd igazán nehéz lesz elválnunk.
Hiányozni fog
a sok együtt töltött szülinap,
melynek emléke mindig megmarad.
Kiálltunk egymásért,
mikor valaki bajban volt,
esetleg számítógépet robbantott,
és testvérekként védtük egymást,
ha a helyzet úgy adódott.
Mikor beléptünk hajdanán
az iskola kapuján,
fogalmunk sem volt,
mibe is vágtunk bele igazán.
Fel sem mértük,
mennyi minden vár még ránk,
nem is gondoltuk,
hogya gólyabálon is mi visszük el a pálmát.
És most itt állunk,
kéz a kézben,
örömkönnyekkel küszködve,
lassan pontot téve
egy nagy fejezet végére.
Tavaly, amikor csak a háttérből figyeltünk,
eszünkbe sem jutott, hogy az idő
ilyen hamar elrepül.
Nem volt ám sima az út,
de hálát adunk érte,
hiszen nehézségek nélkül

értelmet nem nyerne.
Voltak emelkedők,
És voltak leejtők.
De a legszebb pillanatok voltak a megmentők.
Kirándultunk, legalább hétszer-hatszor.
Láttunk szép helyeket,
számtalanszor gyújtottunk tábortüzet.
Az oszi nénivel is mulattunk eleget,
reméljük, sohasem felejt el minket.
Számtalan fejtörést okoztunk neki,
de ő a becsületünket mindig megmenti.
Karácsonykor adományoztunk
temérdek cipősdoboznyi szeretetet,
így egymásnak is szereзве
felejthetetlen élményeket.
Megtanultuk, hogy sokkal jobb
adni, mint kapni,
és hogy traktorokkal nem jó utazgatni.
Bármikor jut majd eszünkbe
e tartalmasan eltöltött négy év,
szívünk mindig megdobban:
hisz együtt váltunk
gyerekekből felnőttekké!